

acronymic sentence. An acronymic sentence is a sentence that is created using the first letter of each piece of information to be remembered.

In conclusion, the best time to start is now. Therefore I urge you that if you put this write-up to work, you won't be far from becoming a *MASTER STUDENT*.

Осадча О.
ХДАДМ

РЕЛІГІЙНІ ОБРАЗИ ТА МОТИВИ В УКРАЇНСЬКОМУ МИСТЕЦТВІ 2000-Х РР.

Релігія завжди була невід'ємним складником українського «культурного коду». Сьогодні після затишшя, що тривало за інерцією від радянських часів, спостерігаємо сплеск інтересу соціуму до питань духовності, християнської культури. Ці процеси логічно відбиті й у художніх пошуках вітчизняних авторів, які створюють цілі біблійні цикли, проводять виставки, присвячені релігійній тематиці. Проте досі вони належним чином не відображені у фахових публікаціях й потребують дослідження для глибшого розуміння мистецьких процесів 2000-х рр.

Узагальнення візуального матеріалу з указанного до питання дає змогу виділити три основні образно-тематичні масиви, до яких апелювали майстри: 1) старозаповітні сюжети; 2) новозаповітні мотиви; 3) образи янголів і святих. Для першої групи творів типовим є зображення історії Творення світу та Всесвітнього потопу. У другій групі (найчисельнішій) значну частку відведено мотивам розп'яття й материнства, утіленим через христологічні та богородичні образи відповідно. Остання ж група змальовує різноманітних героїв – як шанованих усіма християнами святих (Іоанн Хреститель чи Георгій Змієборець), так і менш відомих, яких ушановують на окремих територіях чи конфесіях (св. Параскева, св. Йосафат Кунцевич).

Подібна широта тематично-сюжетної палітри надала митцям свободи у пластичних експериментах: їх художні прийоми варіюються від експресіоністичних чи пов'язаних з авангардними пошуками початку ХХ ст. (Є. Світличний, В. Ананян) до виходу за межі зображувального – у сферу концептуального мистецтва (Д. Мовчан, М. Коломієць). Живильним джерелом, що надихало художників, стала й українська народна ікона, із властивою їй деко-ративністю, стилізацією елементів (О. Смага, Н. Русецька). Зв'язок з іконописом відчутний і в працях тих авторів-абстракціоністів, творчий інтерес яких – виключно у сфері

візуального (О. Дубовик, Т. Сільваші): так само, як в іконописі, завдяки абстрагуванню від предметної реальності, концентрації на виражальних якостях матеріалів (фарби, поверхні), майстрам вдається створити свій власний Абсолют, особистий часопростір.

Інтерпретація біблійних сюжетів розвивається за двома векторами: це або традиційне для постінформаційного суспільства наслідування усталених іконо-графічних схем, що синтезуються з новітніми засобами зображення, або ж авторське бачення, яке перебуває поза межами канону. Рівень осмислення зображуваного варіюється від ілюстративності до глибинного аналізу певного християнського концепту, який іноді набуває гостросоціального забарвлення. Прив'язаність до означеної проблематики надає всім (навіть нефігуративним) творам наративного характеру, ясності повідомлення: маркування відбувається через живописні посилення на християнську символіку або через авторську маніфестацію у назві самого об'єкта.

Якщо втілення релігійних образів і мотивів у другій половині ХХ ст. було несистематичним та мало регіональну специфіку (розподіл за чотирма основними художніми осередками – Наддніпрянщиною, Одесою, Харковом і Західною Україною), то арт-процес 2000-х рр. надав проблемі яскравого індивідуального забарвлення: його ґрунтовно розробляють окремі митці, абсолютно різні за своїми творчими вподобаннями та методами.

Отже, християнська тематика в українському мистецтві «нульових» виокремлюється в самостійну нішу, різноманітну за візуальним рішенням. Ця поліфонічність досягається завдяки синтезу національних витоків і традицій західного мистецтва (від авангарду до постмодерну). У ній уособлено здобутки всіх попередніх етапів розвитку вітчизняної культури, проте виокреслюється збільшуваний у художніх колах інтерес до поняття «Духовність».

Петрасова С.
НТУ «ХП»

СОЦІАЛЬНА Й ТЕРИТОРІАЛЬНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ МОВИ

Мова ніколи не буває абсолютно єдиною, оскільки, крім чинників, що формують її єдність, діють чинники, які створюють її неоднорідність.